

Beşeri Aşktan İlahi Aşka

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Aralık 2016

Nihayetlenmesini beklediğim bir hikâye olmamalı ya da olmaz dediğime bakmadan hoyrat bir kelimada da anma ismimi.

Gölgeleri tabu bilmişken ve diri(l) bir lehçede takılmışken aklım asla da mübalağa etmediğimi görmezden gelsen de hoyrat bir imgede damgaladım bir kez sevdayı.

Sefil bir rota belki de mağdur bir düş yoksa hezimete uğramış bir hikâye mi yine sonlara meyyal yine örtündüğüm kelimelerde yetim düşmüşlüğüme görmezden geldiğin...

Demleri notaların densizliği belki de harflerin, yetmedi iki kelam etmeyi çok gördüğün bir batıla sakladığım gözyaşım asla da kurgu olmasını dilemediğim yine de soytarı bir kahkahada kaybolmuşluğum ve hazin bir rahlede kundaklanmışken masumiyet.

Evveliyatı yok ki olmamalı da hem de üşengeç ve fevri bir yozlaşma da değil bilakis hor görülmüşlüğüme en hazin ifadesi şu yolsuz kalmış cümlelerim: Biraz arkadan biraz yandan kırptığım yaşlarla yıkadığım yüreğin mabedinde konuşlu bir yangın belki de için için yanıp küle dönmüş hali hazırda bir beyite düşmüşken yolum, bir nebze de olsun içimi ferahlatacak kısık bir terennümü de çok görmüşlüğüne en hazin dalyası belki de adını ve sayısını unuttuğum kefareti, ödemediğim o acıların.

Mesul olduklarım bir yana mağdur kılındığım ya da satırdan satıra yığıldıklarına nazire eden gölgende kaybolmuşluğum.

Hayli geçkin bir şarkı yüreğin şakıdığı ve en derbeder güfte yine sessizliğin mal olduğu ve mahkûm olduğum bilinmez seyrinde bir bir ifşa etmekten de geri duramadığım...

Densiz kelimeleri var eşrafın bir o kadar demli hüznlerim var dile getiremediğim biraz da kırıklarını aldırma düşünüşüm yüreğin acıları ve sıra dışı bir yansıması var yine yankıları iken ayyuka çıkan iç sesin kim bilir atlattığı kaçınıcı badire...

Müşkülüm adeta bir yangın.

Düşkünlüğü aşk mabedine şu yorgun kelimelerin ise vazgeçilmezim ve sıra dışı menkıbelerde donatıyorum evreni baştanbaşa: kâh hüzne boyuyorum göğü kâh iflah olmaz ahkâmlar kesiyorum pejmürde bir sefalet iken yorgunluğum.

Rotamı saptamaksa çoktan çıktı rayından.

Racon kesen bir kabadayı belki de büründüğüm efkâr.

Geriye ne mi kaldı? İşte onu ne sen sor ne de ben dillendirmeye yelteneyim hem de en akıl almaz sırlarımı da fısıldarken kulağına.

Hangi kelam yeter anlatmaya ve söyle dayanır mı yüreğin?

Diyelim ki haykırdım çocuk isyanımı sonra nasıl hesap veririm Yaradan'a bu yüzden saklı tuttuğularım yine sadece O'nunla pay ettiğim.

Çok oldu yolun buralara düşmezken ve çok oldu gözlerimin ışıltısının kaybolduğu: ne ferî kaçtı yüreğin ne de pes ettim sevmekten ama çok oldu gözlerimin kapanmaya yemin ettiği.

Çok oldu sen gideli ama gelmeden gitmelere ne denir, onu bilemedim işte.

Görmezsin indinde tehir ettim bir kez ölümü ve zulme düşmüşken yolu kâfir bir imgede terk edilmişliğim, onu da mı çok göreceksin bana?

Açık olan sadece gönlün yaş(s)lı gözü belki de kalıcı bir rivayettir nasiplendiğim: Hani mazlumun mutluluğu hani aşkın maşukuna duyduğu sevda iken asla körelmeyen bilakis Hakkın huzurunda beşeri güncesini İlahi Aşka devretmişken...